

אישיות ברשות

טניה טימר פקחית בשמורת טבע "בריכת משושים"

טניה טימר: "עם הזמן התפתחה אצלי 'תורת הזבל'. אני כבר יודעת מי עומד לכלך ואיזו פסולת באחתחתיו".

וליהנות ממנה. אני רואה אותם באים, עושים את המסלולים וחוזרים הרבה יותר ונעים ומאושרים. מצד שני, כל אחד פוגע בדרך זו או אחרת בטבע וצריך למזער את הנזק עד כמה שניתן. לא פעם אני מוצאת מטיילים שלא רוצים לעזוב את השמורה ואני ממש מפיצה בהם. אני אומרת להם: 'חברה, תנו לטבע לנשומת, תנו לשמורה לנוח'. ח比亚ים לשומר את הטבע ונסלח, לדורות הבאים. אגב, אם יש עוד משחו שמייחד את הישראלים, והפעם לחיבב, זה שהם לא קופטים פרוח בבר. כמעט תמיד מי שיקטפו פרחים הם תיירים שאינם מכיריהם את החוק בישראל. אני מקווה שגם בנושאים הניקיון, החיבור יוניס את המסר".

אחרי שנתיים כפקחית, את לא מתגעגעת לאמנות?

"יש לי סטודיו ואני מבקרת בו לעיתים. אבל אם עד לפני שנתיים האמנות היויה ממצווע והטבע – תחביב, הרי שעשכיו זה בדיק להיפך. האמנות היפה לתחביב ושמירת הטבע היפה למקרה, ואני מוכרכה לומר לך שעשכיו ברור לי שאני תורמת יותר. אם בזכותי משחו אחר יתרה חשב בטבע, או אם בזכות הדיווח של אתרום למחקר שייאט את היזרות הטבע – הוא שלא היה לי לך".

עד הפירור האחרון, אבל אני מסבירה להם שהוא שם מנקים אחרים זה בסדר, אבל שזה שהוא משחו אחר והוא זה שישאיר אשפה, ולכן יש להם אחריות לתנת דוגמה חיובית, וללא לאפשר לאחרים לכלך. עם הזמן התפתחה אצלי 'תורת הזבל'. אני כבר יודעת מי עומד לכלך ואיזו פסולת באחתחתיו".

איך מתמודדים עם הבעיה?

"שניתי לב שכשהאתר נקי אנשים מקפידים לא לכלך. אנשים זורקים צבל כבאות וואים צבל, لكن אנחנו מנסים לנתקות כמה שייתר מהר, ולבקש מאנשים לאסוף אחריהם. הנקיין חשוב מאוד ואנשים צריכים להבין את זה. כשאחננו, למשל, מוכרים מים למבקרים, אנחנו דואגים להסיר את התוויות של הבקבוק כדי שלא נמצא אותה אחר כך דבוקה לסלעים ולאבני. אני מנסה בדרכי נטיה לשליך וזה משחו שמאוד חורה לה. לפעמים אני הופכת לרטוטוילר", מודה טימר.

"אני רואה בזמנים, באבנים ובעצים את הילדים שלי וקשה לי לראות משחו שפוגע בהם".

יש קונפליקט בין אירוח אנשים לבין שמירה על הטבע?

"נכון, מצד אחד, אנשים צריכים להיות בטבע

מיד ננדתי מקום למקום", מעידה על עצמה טניה טימר, פקחית בשמורת טבע בריכת משושים. בשנת 1990 עלהה לארץ מאודסה, והתגוררה עם שתי בנותיה במקומות שונים בארץ, בנייהם ירושלים ותל אביב. ביקרו מקרי ברמת הגולן הפך את הקערה על פיה: "ראיתי את העירות, השמיים, הטבע המקסימים ונשמתי נעתקה. ידעתי שמה אני לא זהה. זו הייתה האהבה ממבט ראשון".

25 שנה עסקה טימר באמנות. כבוגרת אקדמיה לאמנויות, הייתה מעורבת גם בפרויקטים גדולים כויטראז'ים ועיטורים לבתי כניסה ולאלומנות ציבוריים. את כל זה היא זנחה לפני שנתיים והתמסרה לאהבתה לטבע. "תמיד טיפלתי, גם כילדה וגם כאמא. אני מטילת המון ונחנית להכיר כל פינה בארץ, וביעיר שמחה לחזור אל המקום בו אני עובדת, אל בריכת המשושים".

מה תפקד בשמורה?

"בשמורה אני מקבלת את המבקרים בקופה, כשbateketot לחץ 500 אנשים יכולים לעמוד אצליל ללא הפסקה. אורך כ- 2.5, ביחיד עם הפסקה אבישי צוקר, אנחנו מחלקים את הסירות במסלולים, מפקחים על השמורה ודואגים לבטיחות המבקרים, מנקים אחרי אנשים,ומי שרוצה מקבל הדרכה. אנחנו עוררים לאנשים כשצרכיך – ותמיד צריך", היא מדגישה בהזיה. "זה אורך קטן שכולל הרבה קרל משוכבות דתיים, מכל וכל, ולכלום אני נותנת שירותים שונים. יונס מיטיבי לכת, משפחות, צעירים, דתים. ביעונות שאין הרבה מקרים אני עם חיכון. בעונות שאין הרבה אקלזים וביוולוגים, שזה עוזרת במקריםים מסוימים לאסוף אחריהם. אז אומר לדוחה בשיטה על פריחה, ספרית דורסים או כל דבר אחר בטבע".

מה מרגיז אותך בעבודה?

טניה צוחקת ומودה בחצי פה שלישראלים יש נתיה לאלה וזה משחו שמאוד חורה לה. " אנחנו עוסקים כל הזמן בחיכון ובהסברה. הרבה אנשים לא מודעים לנזקים שהם עוזרים. אפילו בدل סיגירה הוא נזק מצטבר שנגרע מהטבע ומנתק את האנרגיה הטהורה שלו. אנשים, למשל, מואוד אהובים לאכול ליד מקורות מים, אפילו שהמקומות לא מיועדים לכך. אנשים מבטיחים לי שהם יינסו אחריהם